

ת"פ 26654/12/20 - מדינת ישראל נגד עלאא אבו תאיה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 26654-12-20 מדינת ישראל נ' אבו תאיה

בפני בעניין:	כבוד השופטת דנה כהן-לקח המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד סמי חוראני (פמ"י)
נגד הנאשם		עלאא אבו תאיה ע"י ב"כ עו"ד מוחמד מחמוד

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לפי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן כדלקמן: עבירה של חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1), (2), (3) לחוק; עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(3) לחוק; ועבירה של התפרעות לפי סעיף 152 לחוק.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה עובר ליום 17.7.2017, החליט הנאשם ביחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: האחרים), לפגוע ברכב אבטחה ישראלי ובו יהודים, או לפגוע בכוחות משטרה ומג"ב, וזאת במטרה לגרום להם לפציעה.

ביום 17.7.2017, בסמוך לשעה 23:00, נערכה פעילות באזור צומת 3 בסילוואן, במסגרתה ליווה כוח של מג"ב ובו שלושה לוחמים (להלן: הלוחמים), רכב אבטחה של תושבי סילוואן היהודים. תוך כדי הנסיעה, זיהו הלוחמים חסימה של ציר התנועה על ידי פח אשפה גדול שהושם על הכביש. הם הורו לרכב האבטחה לעזוב את המקום, ועצרו את רכבם. בשלב זה, החלה תקיפה על הלוחמים משלושה כיוונים שונים, אשר כללה מטח כבד של ידוי אבנים, ירי זיקוקים וירי של יותר מ-20 בקבוקי תבערה לכיוונם. בעקבות כך, הגיעו למקום צוותים נוספים וכוחות יס"מ (להלן: הכוחות) במטרה לסייע ללוחמים. ירי הזיקוקים לעבר הלוחמים והכוחות נמשך באופן ישיר, וחלקו התרחש ממרחק של 10 מטרים מכלל הכוחות.

באותו מועד, עמד הנאשם בחצר בית והחזיק בידו כוורת זיקוקים ממנה ירה זיקוקים לעבר הלוחמים כשהוא במרחק של 10 מטרים משוטר מג"ב בשם וג'די. וג'די, אשר חש בסכנה מידית לחייו ולחיי הלוחמים והכוחות, ירה לעבר הנאשם.

במהלך האירוע, ובעקבות ירי הזיקוקים, נפגעה שוטרת מג"ב בשם עדן, ונגרמה לה כוויה בידה. כמו כן, מכשיר הקשר של שוטרת יס"מ בשם מרינה אשר היה מוצמד לגופה, התפוצץ.

במהלך האירוע, נפגע הנאשם מירי הכוחות ונגרם לו חור בגודל של 0.5 ס"מ בירך העליונה ושבר בירך.

3. הצדדים לא באו להסכמה במישור העונשי, וכל צד נותר חופשי בטיעונו לעונש. לבקשת הסנגור, הוזמן תסקיר בעניינו של הנאשם.

תסקיר שירות מבחן

4. בתסקיר מיום 31.10.2021 צוין כי הנאשם הוא כיום בן 24, חסר עבר פלילי, רווק, מתגורר בבית אמו, ואינו עובד עקב הפציעה ברגלו במהלך האירוע נושא כתב האישום המתוקן. בתסקיר נכתב כי הנאשם התקשה לקחת אחריות על המעשים בגינם הורשע, וטען כי הוא נורה ברגלו כאשר יצא לחצר ביתו, בלא שהשתתף בהתפרעות. אומר מיד כי בפתח הדיון לפניו ביום 21.11.2022, הנאשם ובא כוחו טענו כי מדובר באי הבנה מול שירות המבחן, והבהירו כי הנאשם אינו חוזר בו מהודאתו במעשים.

שירות המבחן ציין כי הוא התרשם מבחור צעיר שגדל במשפחה מורכבת. יתכן שמתוך חיפוש של שייכות, הוא התחבר עם גורמים עברייניים והיה מעורב בפעילות נגד כוחות הביטחון. כל אלה מהווים גורמי סיכון להישנות של מעורבות עבריינית. לצד זאת, ההתרשמות היא מבחור צעיר עם רמת אינטליגנציה תקינה וכוחות חיוביים לתפקוד, שמתבטאים בסיום לימודים והצלחה בתעסוקה עד לפציעתו באירוע בגינו הורשע. כמו כן, לנאשם אין עבר פלילי קודם. כל אלה מהווים גורמי סיכוי לשיקום.

נוכח חומרת המעשים ונוכח הקושי של הנאשם בלקיחת אחריות, שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית-שיקומית במסגרת הקהילה בעניינו.

ראיות לעונש

5. המאשימה לא הגישה ראיות לעונש, נוכח העדר עבר פלילי לנאשם. הסנגור הגיש תיעוד רפואי לעניין פציעתו של הנאשם במסגרת האירוע נושא כתב האישום המתוקן.

טיעוני הצדדים לעונש

6. המאשימה טענה למתחם עונש הולם שנע מ-28 עד 60 חודשי מאסר בפועל. נוכח חלוף הזמן ושיקולים נוספים לקולא, המאשימה עתרה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם הנטען על-ידה, כך שייגזרו עליו 28 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, המאשימה עתרה להטיל על הנאשם מאסר מותנה ופיצוי כספי לטובת השוטרת עדן.

מנגד, הסנגור טען למכלול נסיבות לטובת מרשו. בין היתר, הסנגור הדגיש בטיעוניו את העובדה שכתב האישום הוגש בשיהוי של כשלוש שנים וחצי ממועד ביצוע העבירות (אפרט על כך מיד). לגישת הסנגור, בנסיבות ייחודיות אלה, מתחם העונש ההולם נע ממאסר על תנאי ועד 9 חודשי עבודות שירות. נוכח הנסיבות לקולא, הסנגור עתר להטיל על מרשו 3 חודשי עבודות שירות.

הערה מקדימה אודות השיהוי בהגשת כתב האישום ואופן ההתחשבות בו

7. על אף שהעבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו ביום 17.7.2017, כתב האישום המקורי הוגש כנגד הנאשם ביום 13.12.2020, קרי- בחלוף כשלוש שנים וחצי מעת ביצוע העבירות.

המאשימה טענה כי הרקע לשיהוי בהגשת כתב האישום נעוץ בכך שמלכתחילה הנאשם נפצע ברגלו כתוצאה מירי לעברו מצד כוחות הביטחון כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן. עקב פציעתו, הנאשם אושפז בבית חולים ונחקר שם על-ידי המשטרה בעודו מאושפז. לפי הנטען, על רקע אשפוזו של הנאשם בבית החולים לא התבקש מעצרו, ולכן התיק לא טופל כתיק מעצר. לטענת המאשימה, הצורך בביצוע השלמות חקירה וכן עומסי עבודה, הובילו לכך שכתב האישום הוגש בחלוף כשלוש שנים וחצי מעת ביצוע המעשים.

הסנגור נתן הסבר משלו למועד הגשת כתב האישום. לטענתו, הנאשם אכן נחקר על-ידי המשטרה בעת שהיה מאושפז בבית החולים בעקבות הירי ברגלו. בתום אשפוזו בן שבועיים עד שלושה שבועות, הנאשם שוחרר מבית החולים לביתו, בלא שננקט בעניינו הליך מעצר ובלא תנאים מגבילים. מאז לא פנה אליו גורם כלשהו. בשנת 2020 הנאשם הגיש תביעה אזרחית כנגד משטרת ישראל, במסגרתה תבע פיצוי כספי מחמת הירי ברגלו. לטענת הסנגור, רק לאחר שהנאשם הגיש תביעה כספית כנגד המשטרה, גורמי אכיפת החוק "נזכרו" בתיק הפלילי, ואז הוגש נגד הנאשם כתב אישום "כדי למנוע ממנו את התביעה האזרחית" - כך בלשון הסנגור. ב"כ הנאשם ציין כי הודאת הנאשם במעשים במסגרת התיק הפלילי הנוכחי, באה על רקע העובדה שנמצאו טביעות אצבע שלו על כוורת הזיקוקים (פרוטוקול מיום 21.11.2022, עמ' 18, ש' 4; עמ' 20, ש' 24).

במענה לטענות הסנגור, המאשימה טענה לפני כי בתיק בוצעו השלמות חקירה עוד בטרם הוגשה התביעה האזרחית של הנאשם כנגד המשטרה. בהתחשב בכך, נטען כי אין קשר הכרחי בין מועד הגשת כתב האישום ובין ההליך האזרחי בו נקט הנאשם.

8. אומר מיד כי מאחר שהשתלשלות העניינים הנוגעת למועד הגשת כתב האישום נגד הנאשם לא הוכחה לפניי, אינני רואה לקבוע מסמרות בדבר הסיבות המדויקות שהובילו להגשת כתב האישום במועד בו הוא הוגש. בין אם הגשת תביעה אזרחית על-ידי הנאשם נגד המשטרה הקרינה על מועד הגשת כתב האישום בעניינו (כנטען על-ידי הסנגור) ובין אם לאו (כנטען על-ידי המאשימה), הרי אין חולק כי בסופה של דרך כתב האישום הוגש בעיכוב של כשלוש שנים וחצי מעת ביצוע העבירות. הסנגור טען כי מדובר בנסיבה חריגה שראוי שתשפיע על קביעת המתחם מלכתחילה. לדברי הסנגור, השיהוי הוביל לכך שמרשו נותר "קשור בין השמיים לאדמה" למשך פרק זמן ממושך (פרוטוקול מיום 21.11.2022, עמ' 20, ש' 31-30). הסנגור הוסיף וטען כי בשנים האחרונות חלה מגמת החמרה ברמת הענישה, וכי

ראוי לגזור את דינו של הנאשם לפי רמת הענישה שנהגה בעת ביצוע המעשים.

9. שקלתי את טענות הסנגור ואני מתקשה לקבל את מרביתן, ואסביר.

עסקינן בשיהוי בן כשלוש שנים וחצי בהגשת כתב אישום - שיהוי שהוא חריג בתיקים מן הסוג שבכותרת, שכן ברגיל מדובר בתיקי עצורים שבהם כתבי אישום מוגשים בסמוך לאחר ביצוע העבירות. לא יכול להיות חולק כי השיהוי בהגשת כתב האישום מהווה שיקול רלוונטי שראוי ליתן לו משקל במסגרת גזירת העונש. נראה כי גם המאשימה אינה טוענת אחרת. המחלוקת בין הצדדים היא בשאלת האופן בו ראוי להתחשב בשיהוי הנדון: האם במסגרת קביעת המתחם מלכתחילה (כנטען על-ידי הסנגור), או שמא במסגרת קביעת העונש בגדרי המתחם (כנטען על-ידי המאשימה).

עיון בהוראות תיקון 113 לחוק העונשין מעלה כי על דרך הכלל, עיכוב בהגשת כתב אישום אינו חלק מנסיבות ביצוע העבירה, ולפיכך אינו משליך על קביעת מתחם העונש ההולם מלכתחילה. בהתאם להוראות תיקון 113, המקום הרגיל להתחשבות בשיהוי בהגשת כתב אישום, הוא במסגרת גזירת העונש בגדרי המתחם שנקבע (ראו: סעיף 40א(9) וסעיף 40א(10) לחוק העונשין, לפיהם בגזירת העונש המתאים במסגרת מתחם העונש ההולם, יש לקחת בחשבון את "התנהגות רשויות אכיפת החוק" וכן את "חלופת הזמן מעת ביצוע העבירה"). בנסיבות המקרה הנוכחי, לא שוכנעתי כי קמה הצדקה לסטות מהכלל הרגיל הנ"ל, וזאת מן הטעמים הבאים:

ראשית, עיכוב של שלוש שנים וחצי מעת ביצוע העבירות ועד להגשת כתב האישום אינו עיכוב קצר, אולם אין מדובר בשיהוי קיצוני של שנים ארוכות. אף לא מדובר בפרק זמן ארוך באופן יוצא דופן ביחס לקצב הגשת כתבי אישום לגבי נאשמים שאינם עצורים ואינם נתונים בתנאים מגבילים (כאמור, זה היה מצב הדברים בעניינו של הנאשם לפני).

שנית, הסנגור לא הצביע בטיעוניו על "פגיעה ממשית ומוחשית" שנגרמה למרשו בגין העיכוב בהגשת כתב האישום נגדו, מעבר לרצון המובן והטבעי של הנאשם לשים את הפרשה מאחוריו (השוו: דברי כב' המשנה לנשיאה מלצר ברע"פ 1661/16 מדינת ישראל נ' ורדי, פס' 108 (31.10.2018)). זאת ועוד; לא ניתן לשלול כי חלופת הזמן היטיב עם הנאשם לפחות בשני מובנים: האחד, במהלך הזמן שחלף הייתה לנאשם שהות לטפל בפציעתו מבחינה בריאותית. השני, חלופת הזמן הוכיח כי הנאשם לא שב לבצע עבירות פליליות. הנתון האחרון פועל לטובת הנאשם, והוא יקבל משקל במסגרת קביעת העונש בגדרי המתחם. פשיטא כי אם הנאשם היה נעצר ועומד לדין בסמוך לאחר ביצוע העבירות, לא ניתן היה לבחון נתון זה לטובתו.

שלישית, אין לפני טענה לפיה חלופת הזמן פגע בהגנתו של הנאשם. כך, שכן כפי שצוין לעיל, הסנגור ציין בטיעוניו לעונש כי נמצאו טביעות אצבע של מרשו על כוורת הזיקוקים ששימשה אותו באירוע. על רקע זה, הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בלא לנהל את משפטו. בנסיבות אלה, העיכוב בהגשת כתב האישום לא שינה ממצב הראיות בתיק.

לבסוף, בכל הנוגע לטענת הסנגור לפיה בשנים האחרונות חלה החמרה ברמת הענישה - טענה זו הועלתה

בלא לעגן את הדברים באסמכתאות מן הפסיקה. עם זאת, מתוך רגישות לטענת הסנגור, הקפדתי לבחון את הענישה הנוהגת בהתייחס למקרים שהתרחשו בפרק זמן קרוב לזה בו בוצעו העבירות בתיק דנן (ראו: פס' 13 להלן).

10. המסקנה המתבקשת ממשקלם המצטבר של כל אלה היא כי בנסיבות המקרה הנוכחי, אין הצדקה לשקול את השיהוי בהגשת כתב האישום במסגרת קביעת המתחם מלכתחילה (בכפוף להערת לעיל בעניין בחינת הענישה הנוהגת). בהתאם לכלל הרגיל, השיהוי יקבל את משקלו המתאים במסגרת קביעת העונש בגדרי המתחם שאקבע.

מתחם העונש ההולם

11. **בכל הנוגע לערכים החברתיים שנפגעו** - העבירות בהן הורשע הנאשם טומנות בחובן סיכון ברור לחיים ולגוף של העוסקים במלאכת אכיפת החוק, וכן של עוברי אורח במרחב הציבורי. הפגיעה בערכים אלה במקרה דנן הייתה ממשית, שכן לשוטרת עדן נגרמה כוויה בידה כתוצאה מירי זיקוקים באירוע. כמו כן, העבירות פגעו באופן מהותי בסדר הציבורי ובעקרון שלטון החוק.

12. **נסיבות ביצוע העבירות** פורטו בהרחבה בפס' 2 לדבריי לעיל. לחומרא, ניתן להצביע על הנסיבות הבאות: (א) בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, צוין כי לביצוע העבירות קדמה החלטה של הנאשם ביחד עם אחרים, לפגוע ברכב אבטחה שבו יהודים, או לפגוע בכוחות משטרה ומג"ב. מעורבותו של הנאשם בביצוע העבירות לא הייתה, אפוא, תולדה של היסחפות רגעית. מדובר בפרי של תכנון מוקדם, שתכליתו פגיעה קונקרטית ברכב של יהודים או בכוחות הביטחון. (ב) הנאשם ביצע את מעשיו כחלק מהתפרעות כוללת, אשר החלה בחסימה מכוונת של ציר תנועה על-ידי פח אשפה, והמשיכה בכך שאחרים יידו לעבר הלוחמים מטח כבד של אבנים, זיקוקים ויותר מ-20 בקבוקי תבערה וזאת משלושה כיוונים שונים. (ג) הנאשם ירה לעבר הלוחמים זיקוקים מכוורת (נשק חם), כשהוא במרחק של 10 מטרים מהשוטר וג'די. מדובר במרחק קצר יחסית שמקים מסוכנות ממשית לשלמות החיים והגוף. (ד) הסיכון שטמון במעשיו של הנאשם התממש הלכה למעשה. כאמור, השוטרת עדן נכוותה בידה כתוצאה מירי הזיקוקים באירוע. כמו כן, מכשיר הקשר המוצמד לגופה של השוטרת מרינה התפוצץ (לא נטען שנגרם לה נזק גוף). אך במזל המקרה לא הסתיים בנזקים קשים יותר. אציין כי אין טענה שהנאשם גרם באופן ישיר לנזקים האקטואליים האמורים. עם זאת, הנאשם הודה בכך שירה זיקוקים תוך כדי התפרעות אלימה במהלכה אחרים ירו זיקוקים אף הם. בנסיבות אלה, הנאשם אחראי לנזקים האקטואליים, בהיותו חלק מן המתפרעים שירו זיקוקים אשר גרמו לנזקים הנדונים. לא בכדי הנאשם הורשע לפי הודאתו בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות בחבורה. (ה) הנאשם היה בעת ביצוע העבירות צעיר כבן 19, אולם אין טענה שלא הבין את משמעות מעשיו. אף אין טענה לקרבה לסייג כלשהו.

לקולא, ראוי לציין את הנסיבות הבאות: (א) לנאשם לא יוחסה עבירה לפי חוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 (להלן: חוק המאבק בטרור). כמו כן, לנאשם לא יוחס ביצוע עבירה ממניע גזעני (אם כי כפי שצוין לעיל, בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, נכתב כי לביצוע העבירות קדמה החלטה לפגוע ברכב אבטחה שבו יהודים או לפגוע בכוחות משטרה ומג"ב, כך שהתכלית לשמם נועדו המעשים ידועה). (ב) האירוע נושא כתב האישום לא התרחש במיקום או בעיתוי רגישים במיוחד. (ג) הנאשם ירה זיקוקים, אולם הוא עצמו לא ידה אבנים או בקבוקי תבערה, ואלה הושלכו לעבר הלוחמים על-ידי אחרים שנטלו חלק בהתפרעות. (ד) אין חולק כי הנאשם נפצע באירוע כתוצאה מירי כוחות הביטחון, ונגרם לו חור בגודל של 0.5 ס"מ בירך העליונה וכן שבר בירך. לטענת הסנגור, נותרה למרשו נכות ברגלו. לצד

זאת, אני רואה להדגיש כי הלוחם ירה לעבר הנאשם בעקבות כך שהוא חש בסכנה מידית לחייו ולחיי הלוחמים האחרים, לאחר שהנאשם ירה לעברם זיקוקים ממרחק קצר יחסית של 10 מטרים. בנסיבות אלה בהן פציעתו של הנאשם נבעה ממעשי העבירה שלו עצמו, אין לו להלין אלא על עצמו. הדבר מקרין על המשקל הנמוך שניתן וראוי לייחס לפציעת הנאשם במסגרת נסיבות ביצוע העבירה לצורך קביעת המתחם.

13. **אשר למדיניות הענישה הנוהגת** - העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות הוא מאסר 6 שנים. העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות הוא עד 5 שנות מאסר, ולא פחות מ-3 חודשי מאסר. לכך יש להוסיף את העבירות של מעשה פזיזות ורשלנות וכן התפרעות, אשר העונש המרבי הקבוע בחוק בגין הוא 3 שנות מאסר ושנתיים מאסר, בהתאמה. ניתן להיווכח כי העבירות בהן הורשע הנאשם לפניי בהתאם להודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, הן עבירות שבסמכות בית משפט שלום.

בחינת הפסיקה מלמדת כי בגין העבירות בהן הורשע הנאשם, בתי המשפט נוהגים להטיל עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. אשר למשך המאסר בפועל - עיינתי באסמכתאות מן הפסיקה אליהן הפנתה המאשימה בטיעוניה. מדובר במקרים חמורים יותר מענייניו, שכן הם עסקו בנאשמים שהורשעו, בין היתר, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, שהעונש המרבי הקבוע בגינה בחוק הוא מאסר 20 שנים. הנאשם שלפניי לא הורשע בעבירה כאמור. זאת ועוד; באחת האסמכתאות אליהן הפנתה המאשימה היה מדובר במעשי עבירה שבוצעו במיקום רגיש במיוחד המהווה נסיבה מחמירה (הר הבית). זאת בשונה מהמקרה דנן.

אשר לסנגור - הלה לא הגיש פסיקה בתמיכה לטיעוניו העונשיים. אציין רק כי המתחם לו טען הסנגור (מתחם שנע ממאסר על תנאי ועד עבודות שירות), אינו משקף את הענישה הנוהגת, גם לא בשנת 2017 במהלכה בוצעו העבירות.

בהקשר הנדון אני רואה להפנות לע"פ 3253/19 אבו-חומוס נ' מדינת ישראל (24.6.2020). אותו מקרה התרחש ביום 18.5.2018 (פחות משנה לאחר המקרה נושא ההליך הנוכחי שכאמור אירע ביום 17.7.2017). באותה פרשה, המערער (להלן: אבו-חומוס) נטל חלק בהתפרעות בעיסאווייה במהלכה הוא יידה ארבע אבנים לעבר שוטרים, וכן היה שותף מכוח ביצוע בצוותא לירי זיקוקים (הוא זוכה בהכרעת דין מנומקת מיידיו בקבוק תבערה). בדומה למקרה דנן, גם אבו-חומוס הורשע בבית המשפט המחוזי בעבירות שהיו בסמכות בית משפט שלום. כמו כן, בדומה למקרה דנן, גם בעניינו של אבו-חומוס לא היה מדובר בעבירות שבוצעו במיקום או בעיתוי רגישים, וכן לא היה מדובר בהרשעה לפי חוק המאבק בטרור. בית המשפט המחוזי שדן בעניינו של אבו-חומוס, קבע מתחם עונש הולם שנע בין **9 ל-25 חודשי מאסר בפועל**. בסופה של דרך, נגזרו על אבו-חומוס (שהיה נעדר עבר פלילי) 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של אבו-חומוס על חומרת העונש. בעניינו של הנאשם שלפניי ראוי שהמתחם יהיה גבוה יותר ביחס למתחם שנקבע בעניינו של אבו-חומוס, שכן במקרה דנן המעשה היה מתוכנן; הנאשם ירה בעצמו זיקוקים (שהם בגדר נשק חם) תוך כדי התפרעות משמעותית בנסיבותיה; הנאשם ביצע את ירי הזיקוקים לעבר הלוחמים ממרחק קצר יחסית; וישנה שוטרת שנפצעה בגופה כתוצאה מירי הזיקוקים באירוע (כוויה ביד).

כמו כן, אראה להפנות לע"פ 9821/16 פלוני נ' מדינת ישראל (30.11.2017). מדובר בפרשה שנסיבותיה בכללותן חמורות יותר מענייננו. עם זאת, האישום הרביעי באותה פרשה עסק במערער שחבר לששה צעירים נוספים באוגוסט 2015 (כשנתיים לפני האירוע נושא ההליך לפני), והשליך מגגות בשכונת א-סעדיה שלושה זיקוקים ושלוש אבנים לעבר כוחות משטרה שהגיעו למקום, בעוד האחרים משליכים זיקוקים ואבנים גם הם. בגין כך, בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע **מ-15 עד 30 חודשי מאסר בפועל** (שם, פס' 3-4). בית המשפט העליון לא התערב בכך.

14. בהתחשב במכלול השיקולים שפורטו לעיל, ובין היתר בשים לב לכך שעסקינן בירי זיקוקים לעבר לוחמים ממרחק קרוב יחסית של 10 מטרים כחלק מהתפרעות מתוכננת מראש שהתרחשה ביולי 2017, כאשר שוטרת נפצעה בגופה כתוצאה מירי הזיקוקים באירוע; אך זאת ללא הרשעה בעבירה לפי חוק המאבק בטרור, ללא מיקום או עיתוי רגישים במיוחד, וכאשר העבירות בהן הורשע הנאשם הן בסמכות בית משפט שלום - **מתחם העונש ההולם נע מ-14 עד 40 חודשי מאסר בפועל**. לא ראיתי לסטות ממתחם זה לקולא משיקולי שיקום, או לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

העונש המתאים

15. לצורך גזירת העונש המתאים בגדרי המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין:

לחומרא, שקלתי את חומרת המעשים ואת הצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני הישנותם. כמו כן, לקחתי בחשבון כי שירות המבחן לא ראה לבוא בהמלצה טיפולית-שיקומית בעניינו של הנאשם (ראו: הפירוט בפס' 4 לדבריי לעיל).

לקולא, שקלתי את הנתונים הבאים: (א) הנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו. (ב) בעת ביצוע העבירות הנאשם היה בגיל 19, קרי- בגיל צעיר יחסית. (ג) הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. (ד) כפי שהוסבר בפס' 7-10 לדבריי לעיל, השיהוי בן כשלוש שנים וחצי ממועד ביצוע העבירות ועד הגשת כתב האישום, לא היווה שיקול בקביעת מתחם העונש ההולם מלכתחילה. עם זאת, ניתן וראוי לקחת בחשבון במסגרת קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם (ראו: סעיף 40יא(10) לחוק העונשין שהוזכר לעיל ושעניינו חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות). בהקשר זה, נתתי דעתי לכך שמאז ביצוע העבירות ועד היום חלפו כחמש שנים וחצי, במהלכן הנאשם לא הסתבך בפלילים ולא שב לבצע עבירות נוספות. (ה) לנאשם נגרם שבר בירך כתוצאה מכך שנורה על-ידי כוחות הביטחון באירוע נושא כתב האישום המתוקן. כפי שצוין בפס' 12 לדבריי לעיל, מאחר שפציעתו של הנאשם נבעה ממעשי העבירה שלו עצמו, אין לו להלין אלא על עצמו. לצד זאת, במסגרת קביעת העונש המתאים בתוך המתחם, נתתי דעתי לכך שהנאשם התקשה לעבוד לפרנסתו לאחר הפציעה (ראו: סעיף 40יא(3) לחוק העונשין שעניינו בנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה).

16. ברגיל, נוכח חומרת המעשים, נוכח הצורך בהרתעת היחיד ובהרתעת הרבים ונוכח העדר המלצה שיקומית של

שירות המבחן, היה מקום להעמיד את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם. עם זאת, נוכח הנסיבות לקולא במקרה הנוכחי - ובעיקר נוכח העובדה שמאז ביצוע העבירות ועד הגשת כתב האישום חלפו כשלוש שנים וחצי, ומאז ועד היום חלפו כשנתיים נוספות, כאשר בכל פרק הזמן האמור הנאשם שהוא נעדר עבר פלילי לא הסתבך בעבירות נוספות - מצאתי להעמיד את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, וכן להימנע מהוספת רכיב של קנס כספי (שגם המאשימה נמנעה מלעתור להטלתו).

לצד זאת, אראה להשית על הנאשם פיצוי כספי לטובת השוטרת עדן. בקביעת שיעור הפיצוי לקחתי בחשבון את העובדה שלא הוגש תיעוד רפואי אודות היקף החבלה שנגרמה לשוטרת והטיפול לו נזקקה. כמו כן, נוכח הטענה לפיה הנאשם לא עבד מאז פציעתו, אאפשר את תשלום הפיצוי לשיעורין.

סוף דבר

17. נוכח מכלול הטעמים שפורטו לעיל, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 14 חודשי מאסר בפועל (אם הנאשם ישב במעצר בתיק זה, יש לנכות את ימי מעצרו. להבנתי, הנאשם לא ישב במעצר).

הנאשם יתייצב למאסרו בבית סוהר ניצן ביום 1.3.2023 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336 וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, ברשימת הצידוד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לעבור עבירה לפי סעיף 152 או לפי סעיף 338(א)(3) לחוק העונשין או עבירת תקיפת שוטר מסוג עוון.

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. הנאשם ישלם לשוטרת עדן פיצוי כספי בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 15.1.2023 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מדי.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ד' טבת תשפ"ג, 28 דצמבר 2022, בנוכחות הצדדים.